

BIKON

DE ANDERE WERELD OP ZONDAGMORGEN

ZONDAG 23 MEI 1976

PEDOFILIE

PROGRAMMA-SAMENSTELLING: DAVID MOL

THEO WITVLIET

PROGRAMMA-UITWERKING: WIL KAMMINGA

THEO WITVLIET

Vandaag in de andere wereld ons maandelijks thema-programma.

Dat gaat dit keer over een onderwerp waarover nog weinig op een open en eerlijke manier gepraat wordt: Pedofilie. Wat is dat? In het algemeen kun je zeggen: Pedofilie is het feit dat volwassenen zich aangetrokken voelen tot kinderen, ook op sexueel gebied. En aangenomen wordt door deskundigen dat meer mensen een pedofiele geaardheid hebben dan we denken. In deze uitzending willen we proberen iets meer duidelijkheid te krijgen over dit onderwerp en het wat uit de emotionele sfeer te halen. Eerste laten we een documentaire horen van een half uur. Hier in de studio zit een aantal mensen om naar aanleiding van uw telefonische vragen of opmerkingen te antwoorden. Radio-pastor Alje Klamer is één van die mensen en hij zal straks de overige panelleden aan u voorstellen.

JONGEN (15 jaar, heeft gedurende anderhalf jaar een relatie met een oudere man):

"Ik was dus op gegeven moment op het voetbalveld met een vriend van mij - daar werd dus een wedstrijd gespeeld en m'n vriend was in de kleedkamer, en ik kwam op gegeven moment ... ik zat zonder sigaretten, omdat ik dus geen geld bij me had om te kopen, dat was ik vergeten, ik had het thuis laten liggen, en ik zag dus op gegeven moment een man een sigaret opsteken, dus ik stap naar die man toe en ik vraag een sigaretje. Nou affijn, zo is het gegroeid, ik kreeg van die

man een paar sigaretten, zelfs een pakje kreeg ik, enne... nou, praten. Hij bood me wat aan, te drinken en hij zegt... eh... god, ik heb met 'm over problemen over thuis gepraat (want ik had toen problemen thuis) - hij zegt : 'Nou god, als je met problemen zit, kom dan maar 's'. Nou, toen ben ik gekomen en vanaf die tijd is dat gegroeid".

WILLEKEURIGE VOORBIJGANGERS, op straat geïnterviewd over pedofilie :

(Vrouw) "Pedofilie is dus dat grote mensen op kinderen aanslaan, sexueel. Ik zou het verschrikkelijk vinden".

"Waarom"?

"Nou, ik vind het geen verhouding, groten tegenover kinderen. Kinderen weten vaak nog niet eens wat er met hun gebeurt".

(Vrouw) "Daar ben ik op tegen".

"Waarom"?

"Nou, omdat het gewoon onnatuurlijk is".

(Vrouw) "Ik dacht dat een kind in zo'n relatie met een volwassene altijd de mindere is".

"En wat vindt u nou van die volwassenen die zo'n relatie met kinderen zoeken"?

"Nou, die vind ik doodtriest. Je bent natuurlijk verschrikkelijk triest als je niet in staat bent om een relatie met een volwassene op te bouwen. Ik ben ook geen mens om gelijk te zeggen : ze moeten hard hollend allemaal naar de gevangenis, dat doe ik beslist niet, daar los je het ook niet mee op - ze zijn in wezen hartstikke triest".

(Man) "Nou, die moesten ze ophangen".

"Waarom"?

"Hè ? Dat is toch geen stijl, met een kind"?

(Vrouw) "Eh... ik keur het af. Ik vind wel dat er in de behoefte moet voorzien worden dat die mensen psychiatrische begeleiding krijgen, maar ik vind niet dat ze dus in de maatschappij vrij mogen rondlopen en dat dus op kinderen mogen botvieren. Vroeger had ik ze waarschijnlijk zelf opgezocht

en een beetje doodgeslagen of zo, maar tegenwoordig, omdat er meer informatie over is, ben ik er wat anders tegenover gaan staan, maar ik zou het dus zonder meer afkeuren".

(Vrouw) "Die mensen zitten... ja, jehesus, die mensen zitten toch ook met hoopjes moeilijkheden, enne...".

(Vrouw) "Ik weet van dichtbij wat een ellende dat zo'n kind berokkent. Helemaal gefrustreerd naderhand, voor hun huwelijk".

(Vrouw) "Ik vind alle liefdes goed, als het maar eerlijk is. Als het maar echt is".

(Man) "Een kind heeft nog niet het besef om op verschillende zaken door te denken. Ik kan me daarom niet voorstellen, dat een kind zegt van eh... dat een kind daar op gegeven moment zelf om vraagt. Laten we het zo zeggen dan".

JONGEN :

"Ik zat zonder sigaretten, omdat ik dus geen geld bij me had om te kopen, dat was ik vergeten, ik had het thuis laten liggen, en ik zag dus op gegeven moment een man een sigaret opsteken, dus ik stap naar die man toe en ik vraag een sigaretje. Ik vond het dus een gewoon iemand. Toen ik hem ontmoette, vermoedde ik dus helemaal niet dat het zo iemand zou zijn. Ik dacht gewoon : het is een normale man, waar ik dus gewoon met problemen kon komen en die me dus gewoon zou helpen. Toen had die man het er dus over en toen zei hij dus hoe het zat en wat hij was en ik zeg, ik vind het dus heel normaal - enne, ik heb er dus nog geen spijt van dat ik het gedaan heb. Tot nu toe tenminste. En ik vind dus gewoon, je moet leven zoals je geboren bent".

"Ben jij nou geboren als iemand die een relatie met een ouder iemand heeft"?

"Eh... nee, dat helemaal niet, gelukkig niet. Eh... ik vind dus jonge meiden verschrikkelijk mooi enne... ja, ik doe dit dus ook niet m'n hele leven, op gegeven moment ga ik dus ook gewoon achter de meiden aan, maar ik denk wel dus, dat ik

met het sexueel contact, dat ik dus met die iemand gehad heb, mij verschrikkelijk veel op dat gebied wijs heeft gemaakt".

"Kun je daar eens wat meer van vertellen, wat je dan gewoon daarvan geleerd hebt"?

"Eh... ja, het is dus bijvoorbeeld zo, jongens van zestien en zo, die denken zo van gelijk even met een meisje naar bed en hup, erop, maar ik heb er dus van geleerd... er komt meer voor kijken dan alleen maar met mekaar erop te gaan en dan weer weg en dan weer afkappen. Ik vind... ja, ik weet het niet, je leert je aan iemand hechten en zo, en als je dus aan iemand gehecht bent, dan kun je altijd nog naar bed gaan of hoe je dat zegt. Maar ik vind dus belangrijk dat als ik bijvoorbeeld zo'n meisje tegen zou komen of zo, dan zou ik niet gelijk zeggen van ga mee, hup naar bed, dan moet ik eerst dat meisje wel leren kennen en van haar houden".

"In dat sexueel contact dat je af en toe hebt, vind je daar iets in waarvan je zelf zegt : god, dat vind ik eigenlijk ontzettend belangrijk, dat vind ik heel fijn"?

"Ja. Ja, het klinkt misschien heel erg kinderachtig, maar als je zo iemand naast je hebt zitten, dan slaat hij zijn arm eens om je heen, hij geeft je eens een zoen en zo, en je krijgt dus wel : liefde. Meer dan dat je thuis krijgt - vind ik tenminste hoor. Je hebt dus echt iemand die om je geeft".

"Wisten ze bij je thuis dat je hier was"?

"Ja, ze wisten het wel. Maar van het sexuele contact wisten ze dus niks af".

"Als ze dat zouden weten, wat dan"?

"Dan zou het onherroepelijk afgelopen zijn".

"En je hebt het altijd zelf gewild"?

"Ja, gelukkig wel".

"Nou begin je langzamerhand wat ouder te worden, hoe zit het nou verder eigenlijk ? Op gegeven moment zal er misschien een eind aan komen".

"Ja, er is natuurlijk wel een gegeven moment dat je er afstand van moet doen, hè, van zo'n iemand en ik vind... dat duurt misschien nog wel even, ik weet het niet...".

"Als je nou zelf een vriendinnetje krijgt op een gegeven moment, over een tijdje"?

"Ja, dat klinkt misschien egoïstisch, maar dan is het natuurlijk ook afgelopen, omdat ik ook zelf aan mijn verdere leven moet denken".

"Je zegt : aan je verdere leven denken, hè ? Ben je nou toch niet bang dat dit toch vrij ingrijpend voor je geweest is, dat het je toch misschien meer veranderd heeft dan je zelf denkt op dit moment"?

"Nee, dat niet. Ja, u mag het gerust weten, ik ga dus liever met een jonge meid naar bed dan met een oudere man, maar ja, ik weet het niet... ik vind, liefde kun je dus ook gewoon met een man bedrijven in plaats van met een meisje, voor mij is dat hetzelfde tenminste. Tenminste op het ogenblik, maar ik ga dus wel liever met een meisje naar bed".

MAN (55 jaar, ongehuwd) :

"Ja, als ik daaraan terugdenk, dan is het niet zo direct bewust geweest, maar toen ik veertien jaar was, was ik eigenlijk al gek op het broertje van mijn vriendje dus. Die was dus twee jaar jonger, dus een jaar of elf, twaalf - maar dat beleef je dan nog niet bewust als zijnde dat je dan pedofiel bent. Later bemerk je het pas bij zestien, zeventien jaar, dat je zegt : gut, andere jongens, die gaan allemaal met meisjes om en ik vind steeds weer andere dingen wat ik leuk vind, en dat zijn dus de jongens, hè. Kleinere jongens, jongens van twaalf, dertien jaar. Dan kijk je naar leuke, vriendelijke gezichten, je kijkt naar mooi, lichtblond haar en blauwe ogen, leuke, speelse kinderen, hartelijke kindertjes... en dan zeg je : ja, dat vind ik toch wel leuker dan waar m'n vriendjes allemaal mee omgingen, met meisjes en zo".

"Leverde dat toch niet ontzettende spanningen voor uzelf op, om voortdurend midden tussen jongetjes te zitten"?

"Ja, soms wel. Soms wel. Die spanningen zijn er natuurlijk wanneer je jongens zo goed als naakt, bijvoorbeeld bij zwemmen... dat je zegt : o, wat zou ik daar dolgraag eens een

keer inniger contact mee willen hebben. En die spanningen kreeg je dus doordat je in die omstandigheden kwam en dan moest je dus echt jezelf ertegen afzetten, en dát zijn spanningen natuurlijk".

"Wat is het nou eigenlijk wat u in die jonge jongens aantrekt"?

"Nou, als ze dus jong zijn en ze zijn nog pril en ze zijn nog aardig en dat jonge, dat zit er nog in, dan is er een band ontstaan, zoals dat ook in een huwelijk is, hè, een jongen die een meisje ontmoet heeft dus eerst ook een jonge vrouw, maar die vrouw wordt ook ouder. In die korte periode - wij doen er dan waarschijnlijk wat sneller over - , in die korte periode ontstaat er een band en dan is het helemaal niet erg als deze jongen dan wat ouder is geworden, desnoods al een beetje baardgroei krijgt, en een snorretje onder de neus - dan vind ik het evengoed nog zo fijn, dat ik dus daar de relatie mee doorzet totdat die jongen zegt van : ja, nu niet meer, dat wil zeggen, ik heb nu een meisje en ik ga me binnenkort verloven, en ze zal met mij niet getrouwd zijn. Dan vind ik het nog prettig wanneer die jongen bij me op visite komt, zelfs met z'n meisje, zelfs met z'n vrouw - zelfs heb ik een vriend die getrouwd is en al een paar kinderen heeft en waar ik ook op visite kom en waar ik ook te eten gevraagd word, en die ook regelmatig nog bij mij op bezoek komen. Dus de relatie blijft bestaan. Ik zou het bijzonder naar vinden als die relatie verbroken zou worden, omdat je juist een verschrikkelijk plezierige tijd eraan beleefd hebt dat zo'n jongen bij je thuis is geweest".

"Betekent dat nou dat u dan weer opnieuw gaat zoeken, naar een nieuwe jongen"?

"Ja, dat is natuurlijk wel zo. Als een jongen dus op gegeven moment zegt : ja, ik hoop niet dat je het erg vindt, maar ik ga nu toch liever graag wat met meisjes om, ik heb dus nu een meisje gevonden, daar ga ik dus nu mee uit en ik kom al de weekeinden niet meer bij je, maar op een avond kom ik zeker nog bij je langs - ja, dan zeg ik, ik heb dan zoveel vrije tijd over en dan zit ik hier weer in m'n eentje, dan zoek

ik echt wel weer een nieuw vriendje".

"Hoe gaat het nou eigenlijk, dat zoeken van zo'n vriendje : gaat u gewoon de straat op of het park in of...".

"Ik zoek niet speciaal een vriendje. Ik ga dan gewoon mijn tijd vullen met gezellig de stad in te gaan, maar niet speciaal op zoek. Ik wacht rustig de tijd af totdat dat automatisch naar je toekomt, als het ware. Je loopt op gegeven moment tóch tegen iemand aan waarvan je zegt : hé, dat is 'm".

"Weten de mensen in uw omgeving dat eigenlijk wel, dat u pedofiel bent, dat u zich aangetrokken voelt tot jongetjes"?

"Ja. In de eerste plaats natuurlijk mijn ouders, die op gegeven moment toch wel te weten zijn gekomen dat ik pedofiel was.

Die hadden het er aanvankelijk wel een klein beetje moeilijk mee, maar ach, ze weten dus dat mijn relatie met de jongen geen kwade gevolgen heeft, dat ik goed voor die jongens ben en dat ik alles voor ze over heb om het de jongen en mezelf dus zo goed mogelijk en zo plezierig mogelijk te maken. En dan op kantoor, op m'n werk - al m'n collega's weten het, de een met wat meer terughoudendheid dan de ander, maar ze vinden toch allemaal dat het een soort vorm is, ook van sexualiteit die toch wel een klein beetje past in het geheel. Hoewel, ze maken doorgaans wel bezwaren natuurlijk tegen... ja, misschien het sexuele contact met een oudere, zeker als het hun eigen kinderen zou aangaan, dacht ik".

"Nu bent u een keer in contact gekomen met de politie en met de justitie vanwege een contact met een kind".

"Nou, een kind, het was een jongen van zestien jaar en dat zou nu al dus niet meer strafbaar zijn, maar tien jaar geleden dus wel. Ik ben dus eenmaal in contact gekomen met de politie, ja, en... dat is natuurlijk een ontzettende beleving om dit mee te moeten maken. Je wordt op gegeven moment van huis gehaald, omdat je van een jongen houdt - ik ben er bijzonder goed voor geweest, die jongen vond het heerlijk om bij mij te komen... Dan lekt er iets thuis uit, men komt dan tot de ontdekking van : onze jongen heeft contact met een oudere, en daar moet de politie dan maar een eind aan maken. Ja, dan word je... dan wordt het allemaal... de hele ge-

schiedenis... gaat dan de revue passeren, er wordt een groot proces-verbaal opgemaakt, er wordt dan verteld van : ja, die meneer, die had de hand om mijn penis en hij heeft mij een keer afgetrokken, hij heeft mij gezoend, hij heeft me omhelsd, en ja... dat zijn dingen, die voor een kind, vind ik, frustrerend zijn, want zo'n jongen wordt dus ook verhoord en moet dan precies vertellen welke handelingen, wat de meneer gedaan heeft met deze jongeman. 't Is een jongeman uiteindelijk, dan al, als hij zestien is. Maar die jongen heeft het zich ontzettend aangetrokken dat daardoor én mijn vrijheid een poosje omgezet werd in een gevangenisstraf - hij heeft het verschrikkelijk gevonden dat ik daardoor ook mijn kantoorbaan kwijt was - , en het meest erge vond hij toch wel dat het dan zijn schuld toch was geweest. En als ik dan later hoor hoe de politie hem heeft verhoord, door te zeggen van : ja, je oudere vriend heeft plannen tot zelfmoord, en die trachtte te vluchten en hij heeft geprobeerd het allemaal te ontlopen, deze rechtszitting - en dan komt de confrontatie natuurlijk nog met die jongen... dat zijn afschuwelijke dingen".

"Hoe was die confrontatie dan, tijdens dat onderzoek"?

Nou, ik had dus na drie dagen dat ik verhoord werd - mischien twee dagen, maar dan zit je toch al behoorlijk in de baard, je stropdas moest af, broek uit, de riem uit de broek, de schoenveters uit de schoenen, en dan zie je er niet zo florissant uit - en als je dan geconfronteerd wordt met je vriendje, die daar in de hoek van het verhoorkamertje met roodbehuilde ogen zit en dan jou zo ziet staan, dan kan ik me voorstellen dat dat niet erg prettig is voor zo'n jongen, en voor mij was het uiteraard ook niet prettig. - Ik heb dus vijf en een halve maand daar ongeveer gezeten in het Huis van Bewaring, en ja, ik voelde me helemaal geen misdadiger, ik heb van een jongen gehouden en als dat nu, tien jaar later, zoals dat nu op het ogenblik... dan ben ik ook niet strafbaar. Waarom zou ik dan toen wél strafbaar geweest zijn"?

MAN (27 jaar, gehuwd) :

"Het is gewoon zo : ik mag mezelf rustig een heterosexueel noemen, en net zo goed ben ik pedofiel gericht, gewoon. Twee gegevens waar je niet omheen kunt, en dat geeft natuurlijk wel eens wrijving, hè. Ik ben nu getrouwd, sinds anderhalf jaar, en dat geeft nog wel eens de nodige problemen, omdat... ja, het is niet altijd met elkaar in overeenstemming te brengen. Je leeft in twee werelden eigenlijk, en dat scheidt wel eens problemen".

"Hoe reageerde je vrouw erop toen ze hoorde dat je pedofiel was"?

"Eh... ja, dat ze hoorde dat ik pedofiel was, is min of meer toevallig gekomen dus... Ik zat er eigenlijk in het begin een beetje mee in m'n maag. Toen ik zo'n jaar of negentien was, toen ben ik verloofd met mijn vrouw, en toen ik met haar verloofd was, in die tijd, in die periode die daar op volgde, toen kreeg ik toch een beetje een gewetensconflict van : ja, ik moet toch op gegeven moment, voor ik ga trouwen, aan mijn vrouw vertellen hoe ik ben, dat ze weet met wie ze trouwt. Maar ik wist niet goed hoe dat aan te pakken, ook al vond ik wel dat ze er recht op had dat te weten, maar ik heb gewoon een gunstig moment afgewacht, en dat is in die zin gunstig geweest, dat ik ben een keer met haar naar een bioscoop geweest en terwijl zij naast me zat - we zaten hand in hand naar die film te kijken - zat er tegelijk links van me een leuk joch van een jaar of elf, en dat joch boeide me enorm, hè. Ik had hem al eens gadegeslagen van opzij en zo, en hij prikkelde me bijzonder. En ja, op gegeven moment heb ik toch toenadering met dat joch gezocht eigenlijk, en wat dan niet vaak voorkomt, maar toen wel, dat dat joch er echt op inging en het me makkelijk maakte, dat toenadering zoeken. Dus het lijfelijk contact, met je handen zoeken en zo. Dat deed me erg veel, gewoon, en daar heb ik het gewoon moeilijk mee gehad. Ik weet eigenlijk nog wel goed dat mijn vrouw toen naast me zei - en dat is ook echt gebeurd - , ze zegt : 'God, heb je het zo warm of zo, want je handen zijn zo klam'. Terwijl eigenlijk, ja... normaal gesproken zou ik

dat dan niet in een bioscoop zo hebben, dat ik echt met vochtige handen hand in hand zou zitten. Dat viel haar gewoon op, dat weet ik nog goed. Nou, eenmaal thuisgekomen had ik het daar moeilijk mee, en ik had op gegeven moment ook echt de behoefte om het nou eens uit te praten, om het te vertellen, want ze voelde wel dat er iets niet goed zat, dat voelde ze wel. En ik moest dat kwijt, en ik heb het verteld ook, hè. En toen heeft ze het die periode daarna, ongeveer een week, zoals ze zelf verteld heeft, erg moeilijk gehad, dat ze niet meer wist van : ja, hou ik nou nog wel van hem, of wat moet ik daar nou mee aan of zo, wat is de betekenis voor mij later natuurlijk, als we gaan trouwen en zo. Maar dat is dan toch wel voor mij goed afgelopen, want ze heeft het toch kunnen accepteren. Ze heeft er erg veel over nagedacht, en we zijn dus uiteindelijk getrouwd, nu sinds anderhalf jaar en ja, het geeft natuurlijk vaak problemen, maar het is met elkaar te verweven toch wel".

"Heb je met je vrouw het er ook wel eens over gehad dat jullie kinderen zouden willen hebben, en heb je het er ook over gehad hoe jij dan als pedofiel tegenover je eigen kinderen zou moeten staan"?

"Ja, daar hebben we veel over gepraat, uiteraard. Wij willen inderdaad kinderen hebben, we zijn nu anderhalf jaar getrouwd, maar we willen ze echt wel op korte termijn hebben. En het kan voor ons weinig problemen geven wat dat pedofiel zijn van mij betreft. Er is lang en breed door ons over gepraat, wat dat betreft hebben we erg veel met elkaar gesproken, wat het in gaat houden voor ons : pedofiel, tevens heterofiel, getrouwd, met kinderen. Maar wij zien daar geen bezwaar in om kinderen te hebben, en ik zie er zelfs geen bezwaar in, als ik kinderen zou hebben, om daar ook een sexuele relatie mee te hebben. Alleen stel ik er voor mezelf wel een vraagteken achter of die sexualiteit met m'n eigen kinderen zich gaat aandienen op gegeven moment, want als ik in mijn directe familie kijk bijvoorbeeld, neefjes of zo, die hebben eigenlijk weinig sexuele aantrekkingskracht op mij, en ik geloof dat alles wat familie is, een grotere af-

stand scheidt in die sexuele aantrekkingskracht dan gewoon andere jongens, die je op straat of waar dan ook tegenkomt".

"Op wat voor jongens val jij nou eigenlijk"?

"Ja, op wat voor jongens val je eigenlijk. Nou, in principe wordt ik wel geprikkeld door alle kinderen, alle jongens tussen vooral de zes en de zestien jaar, maar mijn grootste voorkeur gaat toch uit naar de puberteitsleeftijd, hè. Zo twaalf, veertien jaar. De ene keer zijn het jongens, van wie het karakter me erg aanspreekt, de andere keer zie ik een jongen lichamelijk weer erg zitten, dat het dus echt een mooie jongen is om te zien. Dat blijken dan niet vaak de leukste jongens te zijn, qua karakter, maar dat neem je er dan bij. Dat ligt er ook aan met welk gevoel je eigenlijk op een jongen afgaat. Ik heb wel eens periodes dat ik echt een jongen wil hebben waar je sexueel meer aan hebt, maar ik heb ook periodes dat ik gewoon echt een vriend wil hebben. Dat komt dan wel vaker voor, hoor, dat ik echt een vriend wil hebben, en dat je na echt een goede relatie, dat je ook op gegeven moment de mogelijkheid aanwezig ziet om sex met zo'n jongen te hebben, hè. Dat vind ik erg belangrijk gewoon. - Ik heb op het ogenblik ook een vriendje - nou, die woont hier vlak bij me, een jongen van twaalf jaar - maar daar weten de ouders het van, en het is op die manier gekomen eigenlijk, dat dat joch, dat was al een paar keer hier bij me over de vloer geweest, die had ik in de binnenstad ontmoet in een automatenhal, en die heb ik op gegeven moment gevraagd : nou, kom eens bij me thuis en zo, misschien gaan we eens op een zondag samen schaatsen, je kent dat wel... En toen die jongen hier een paar keer geweest was, toen kwam hij een keer met de mededeling van : ja, m'n vader komt me vanavond halen, want die vertrouwt het eigenlijk niet zo, die vindt het een beetje vreemd dat ik bij de eerste de beste vreemde mag blijven eten, gelijk en zo, dus die komt vanavond even kennis maken en even praten. Maar dan moet je je maar niet te sappel maken, hoor, niks aan de hand, flauwekul en zo, en zo zei hij dat ook. Nou goed, die man, die kwam en het is verder een heel gezellige avond geweest, we hebben overal over gepraat,

behalve over iets wat in de richting van pedofilie gaat, helemaal niet, het speelde helemaal geen rol. Die man kwam wel binnen dat hij zei van : ja, u moet het me maar niet kwalijk nemen, ik had een beetje argwaan, je kent dat wel, je weet nooit wat er allemaal achter zit en zo. En nou ja, ik begreep dat natuurlijk wel, ik toonde ook begrip, maar we hebben het er verder helemaal niet over gehad. Het is gewoon helemaal niet ter sprake gekomen, waarom ik nou omgang heb met die jongen".

"Heb je met die jongen nou ook een sexuele relatie?"

"Eén keer heb ik dat geprobeerd, en dat vind ik erg vervelend, maar sinds die dag komt die jongen niet meer. Dus ik heb het waarschijnlijk gewoon verkeerd aangepakt. Normaal, als hij thuis bij me was, dan lagen we altijd samen op die bank, een beetje in vrijerige positie kun je wel zeggen, en toen ben ik een keer gewoon verder gegaan. Ik dacht dat ik dat kon maken. Maar het is gewoon anders uitgekapt want op dat moment is die jongen zich heel anders gaan opstellen. Hij kwam zelfs niet meer, of heel sporadisch, en als hij kwam, met een vriendje, hè, zo van : dan durft hij misschien toch niks te doen of zo. Daar ben ik eigenlijk een beetje teleurgesteld over geweest, want dit had ik helemaal niet verwacht".

"Ben je nou ook bang dat die jongen dat aan z'n ouders vertelt en dat je er dan moeilijkheden mee krijgt?"

"Nou, niet in de eerste plaats om het feit dat hij dat aan zijn ouders kan vertellen. Wat voor mij dus zwaarder weegt, is dat die jongen niet meer komt, hè. Het is duidelijk een beoordelingsfout van mezelf geweest dat ik dacht dat die jongen aan sex toe was. En ik wil dat gewoon een keer met hem bespreken, al heb ik daar helaas weinig kans voor gekregen, want hij komt dus praktisch niet meer, en als hij komt, dan komt hij op een moment dat we weinig tijd hebben om thuis te zitten babbelen, dan moeten we gelijk weg, als we afgesproken hebben bijvoorbeeld naar het zwembad te gaan, of hij komt met een vriendje, en als hij een wildvreemd vriendje meeneemt, dan kan ik natuurlijk zoiets niet gaan bespreken met hem.

Maar dat hij het gaat bespreken met zijn ouders, wat hij hier meegemaakt heeft, dat hij daarmee omhoog zit of zo... ja, die kans zit erin, maar daar heb ik hem nooit voor aanzien en daar ben ik niet in de eerste plaats bang voor".

MOEDER (gezin, twee kinderen) :

"Ja. Nu, wat ik gewoon dan zelf heb ervaren, vroeger als kind, als meisje van acht, negen jaar, tien jaar ook nog, dat... er waren mensen in mijn omgeving dus, die me aanhaalden. Zelfs, wat ik mij goed herinner, een man, die logeerde in huis, die stond om een hoekje van de deur in z'n blootje, en 'Pssst', zei hij, 'kom binnen' - en ik gaf alleen maar een trap tegen die deur want ik vond hem vies. Ik vond hem gewoon... dat doe je niet, dat was gemeen wat hij deed. Maar andere mannen, die zijn er ook geweest - nee, bij die man die ik lief vond - ik kon naar mijn moeder rennen en dan wist ik - dan hadden ze allemaal... dat kon - nou, dan zouden ze de deur uitgegooid worden. Dat wist je als kind - en je hield dan je mond. Want die mannen waren gewoon aardig voor je geweest en het was een soort behoefte hebben aan liefde en jou lief vinden, wat je gewoon deed reageren op een kinderlijke manier maar... je vond het gewoon".

"Terwijl een relatie of een toenadering van een volwassene waar u niets in zag, daar zou u heel anders op reageren".

"Die trapte je van je af. Die gaf je een schop tegen de benen. Dat gebeurde ook".

"Maar hoe komt het nou dat toch kinderen dat onderscheid maken, dat ervaren"?

"Intuïtief. Gewoon, dat voel je. Ik denk wél dat als mijn kind een pedofiele relatie zou hebben, dat ik het, als ik 't zou zien en dat kind zou er met mij over praten (als het heel ideaal zou zijn en wat ik helemaal niet geloof dat het zou doen), dan zou ik het toch zoveel mogelijk... ja, ik zou het niet aanmoedigen. Zo vrij ben ik er niet in. Ik zou het niet aanmoedigen. Ik kan ook niet zeggen : dit mag niet - ik zou het misschien niet leuk vinden als hij - of ik zou

het niet leuk vinden, als ik ^{er} wist dat hij daar sexuele handelingen mee verrichtte. Dat weet ik eigenlijk... nee, dat zou ik niet leuk vinden".

MOEDER (gezin, twee kinderen) :

"Ik heb me nu sinds kort, omdat iemand in onze omgeving die gerichtheid heeft, erin verdiept en ik geloof wel dat je... dat je misschien, doordat je er meer over leest, dat er ook meer dingen bewust worden, dat je er minder angst voor krijgt, dat geloof ik wel. Maar ik weet niet hoe ik over een paar jaar erover denk. Ik hoop dat de verhouding met mijn dochter en met mijn zoontje zo zal zijn dat je erover kan praten in ieder geval, dat het bespreekbaar blijft. Hè ? En dan kan ik me voorstellen dat je er anders over - ja... maar je hoopt het beste voor je kind, dus hoe je dan zal reageren, dat zou ik niet weten, eerlijk niet.

Een kind is nog zo kinderlijk en zo naïef en een volwassene heeft voor mijn gevoel al een leven achter zich en voor mijn gevoel kan hij dat kind manipuleren bij wijze van spreken, door een reep chocola, door te zeggen : als je dit doet, dan gaan we daar naar toe en als je dat doet, dan zouden we dit kunnen doen, hè ? Ik vind... de ongelijkheid, daar heb ik erge moeite mee. Dat is mijn angst als moeder, dat het gevaarlijk zou kunnen zijn, dat zo'n kind... ja, iets doet terwille van die oudere wat eigenlijk tegen z'n kindsheid ingaat, waar hij misschien nog niet aan toe is. Als iemand die speciale gerichtheid heeft, dat je je misschien teveel richt op dat kind en dat het een over-accent krijgt, ja, ik geloof dat ik daar bang voor ben, een over-accentuering van de sexualiteit".

THEO WITVLIET

U hoorde in "De andere wereld op zondagmorgen" een documentaire over pedofilie. Belt u ons als u vragen, opmerkingen of aanmerkingen hebt. Die vragen worden beantwoord door een panel hier in de studio en één van de mensen van het panel is radiopastor Alje Klamer.

ALJE KLAMER

De andere leden zal ik direct maar voorstellen. Dat zijn Carl Huizinga, pedagoog, Piet Blok, lid van de werkgroep Pedofilie van de NVSH, afdeling Amsterdam, Frans Breusers, hulpverlener van de NVSH, afdeling Amsterdam en Steven de Batselier, psycho-therapeut uit Leuven, België. Wij zijn niet de mensen die u eens even precies zullen gaan vertellen hoe het nu zit, want -u zult het gehoord hebben- dit is nog al een emotioneel programma. Er komen vragen op ons af, waarvan we ons kunnen voorstellen dat u zegt: Moet dat nou allemaal? Wat moet ik ermee? En ook wij weten niet alles. Maar we hebben al van tevoren met elkaar kennis gemaakt, we hebben ook al met een groep journalisten naar het programma geluisterd, vorige week en nu blijkt dat, terwijl we daar zaten te luisteren, de eerste vraag die op ons werd afgevuurd, een vraag van één van de journalisten was: Vinden jullie nou zelf niet dat dit een beetje te geflatteerd is, te mooi? En om nou maar direct te starten met deze vraag. Straks hopen we in te gaan op telefoontjes die binnenkomen, want we doen dit programma niet in ons eentje, maar samen met u als luisteraars. Ik wou deze vraag als startvraag dan maar nemen. Carl, vind jij als pedagoog dat dit geflatteerd is?

CARL HUIZINGA

Nou, als pedagoog misschien niet direct. Ik denk dat je het geflatteerd vindt, als je er heel iets anders van had verwacht. Waarschijnlijk is het dan toch gewoner dan je denkt. Ik vind ook dat het geen afgerond beeld levert. In die zin vind ik het ook niet geflatteerd. Er blijven gewoon vragen open.

PIET BLOK

Ik heb die vraag toen ook gehoord en ik heb er nog eens over nagedacht. Ik kan me voorstellen dat het allemaal erg mooi overkomt. Het zijn mensen die erg goed onder woorden kunnen brengen waar ze mee bezig zijn. Over het algemeen hebben mensen daar erg veel moeilijkheden mee, vooral als het over emotionele zaken gaat. Ik zit al een paar jaar in die werkgroep Pedofilie in Amsterdam en ik heb daarin een groot aantal mensen leren kennen die over dit soort dingen of met dit soort dingen bezig zijn. Ik heb veel verhalen gehoord van relaties van volwassenen met kinderen en ik heb de indruk dat wat ik nu net gehoord heb, toch wel aansluit bij wat ik in die werkgroep ook hoor. Natuurlijk, er worden maar een paar facetten genoemd en je kunt je voorstellen dat je er nog veel meer over zegt.

ALJE KLAMER

Ik ben erg benieuwd wat de telefoons ons zullen vertellen. In afwachting van die eerste telefoon wilde ik toch nog wel eens weten -misschien kan Frans daar op reageren- er wordt wel eens gezegd: Pedofielen dat zijn eigenlijk homoseksuelen die met kindertjes rotzooien. Maar hoe reageer je daar nu op?

FRANS BREUSERS

Er zitten eigenlijk twee kanten aan. Ik denk dat één van de dingen is dat je het moet onderscheiden van homofilie dat over het algemeen homofielen -dat kun je wel stellen- geïnteresseerd zijn in leeftijdsgenoten. En dat is een ander verschijnsel dan volwassenen die in kinderen geïnteresseerd zijn. Daarnaast is het zo dat de pedofilie niet alleen voorkomt in een vorm waarin het mannen betreft die in jongens geïnteresseerd zijn. We kennen ook mannen die in meisjes geïnteresseerd zijn en vrouwen die of in jongens of in meisjes geïnteresseerd zijn.

MEVROUW PRATTENBURG

Ik luister voor de zoveelste keer naar dit programma. Telkens als dan het programma afgelopen is denk ik: Hé, niemand zegt deze mensen zijn natuurlijk qua mensen goed, helemaal niets aan de hand. Maar als je

ziek bent en je hebt een blindedarmontsteking, eruit. Heb je een galblaasoperatie, eruit. Heb je de vreselijke ziekte, ze halen een borst weg, ze halen alles weg wat mogelijk is.

VRAAG

U ziet het als een ziekte. Wat voor oplossing ziet u als u het hebt over genezen?

MEVROUW PRATTENBURG

Dat deze mannen, mensen voorgoed geholpen worden dat ze geen sexuele neigingen meer hebben. En er zijn toch ook duizenden mensen die nooit trouwen en die ook in de maatschappij leven. Het is toch niet verplicht dat ze sexuele omgang hebben met iemand, het kan toch ongedaan gemaakt worden?

VRAAG

Dus ze moeten van hun mannelijkheid ontdaan worden, begrijp ik?

MEVROUW PRATTENBURG

Ja. Willen volwassen mensen, mannen met mannen, dat moeten ze dan weten. Maar ze grijpen heel vaak een kind.

HEER MINK

Ik heb de uitzending gevolgd van het Leger des Heils, wat voor mijn vrouw en mij een openbaring was en het heeft ons heel veel goeds gedaan. Vlak daarna krijgen we een uitzending van de IKON en daar horen we niets anders als iets wat ons tegen de borst stuit omdat we het vies vinden om dat in het openbaar te vertellen en vooral op zondag. Het openbaar maken via de radio vinden we daarom slecht, omdat een klein gedeelte van de Nederlandse bevolking waarschijnlijk alleen maar zo slecht handelt met kleine kinderen en ik dus die grote mogelijkheid van bekendmaking per radio niet in verhouding vindt tot het kleine aantal van die mensen. Die mensen moeten geholpen worden door dokters en geestelijke mensen die ze van die afwijking afhelpen. Er moet over dit soort dingen niet in het openbaar gepraat worden.

ALJE KLAMER

Nou, dat zijn duidelijke vragen van mijnheer Mink uit Spijkenisse en mevrouw Prattenburg uit Leersum. Mag ik even op de laatste vraag ingaan? De heer Mink zegt: Waarom moet het toch via de IKON in het openbaar gebracht worden. Nou, dat moet juist via de IKON. Als er nou één zendgemachtigde is, namelijk van de kerken, die die stem wil laten horen die vaak wordt doodgezwegen, dan zal dat zeker de stem van de kerk moeten zijn. Ik wil mijnheer Mink er aan herinneren dat hij heeft geluisterd naar het Leger des Heils. De oorsprong van het Leger des Heils is geweest dat ze opkomen voor die mensen die werden genegeerd. En dat is juist de ontstaansgeschiedenis van het Leger des Heils. En wij in de kerken zijn altijd veel te onduidelijk geweest. Ik zeg niet dat de kerken goed zijn geweest. We hebben veel te onduidelijk gesproken. En als je de houding van Jezus ziet in zijn dagen, en die houding zullen wij moeten volgen in onze dagen, blijft Hij juist daar stil staan waar wij aan voorbijgaan. En dan roept dat wel weerzin en weerstand op, maar ik hoop dat-ie nou blijft luisteren, want het gaat ons namelijk om verhalen van medemensen die al te veel zijn doodgezwegen en waarvan wij vinden dat, ook al hebben wij daar bezwaren tegen, dat wij die mensen moeten leren kennen. Nu wil ik graag het woord geven aan Steven de Batselier, vooral ook om in te gaan op die opmerkingen van die mevrouw uit Leersum, die zegt: Wat moet je met deze mensen?

STEVEN DE BATSELLIER

Weet je, ik kan heel goed in de vraagstelling van die dame komen om te stellen: Kijk, pedofilie moet je beschouwen als andere ziekten, als lichamelijke ziekten. Dat moet je maar wegsnijden, dat moet je maar genezen enz. Ik kan daar inkomen in die zin, dat dat het begin is van waaruit mogelijk een bewustwordingsproces kan gebeuren dat het toch wel een beetje anders ligt. Ik ga dat toelichten vanuit mijn persoonlijke evolutie als therapeut. Aanvankelijk dacht ik ook dat homofielen zieken waren die ik kon genezen, want theoretisch stonden

we zo sterk, vanuit die zgn. psycho-analytische wetenschap. Uit de praktijk is gebleken dat dat fout lag. Dat zij gewoon varianten waren en geen devianten, afwijkingen, gestoorden. Het is pas na een paar ernstige mislukkingen uitmijn eigen praktijk met homofielen, zelfs met zelfmoordgevaar enz., dat ik ben gaan kijken: Wat is het nou eigenlijk? Is het niet een foutieve opvatting vanuit de maatschappij tegenover bepaalde minderheidsgroepen? Diezelfde evolutie hebben we meegemaakt rondom de problematiek van de transsexualiteit, waarvan we ook dachten: Dat ligt biologisch zo duidelijk, daar liggen verstoringen. Tot we biologisch gingen zoeken en we vonden helemaal niks. En datzelfde vinden we nu terug bij de pedofilie. Ik begrijp dat het probleem zich hier nog scherper stelt, omdat waar het gaat over homofielen het nog altijd gaat over een beperkte groep, over een minderheids-groep, en waar het gaat over pedofielen, daar voelen alle ouders zich aangesproken. Ik heb zelf heel de evolutie doorgemaakt naar het onderkennen van de realiteit van de pedofiel, maar veel meer nog dan dat, de positieve bijdrage die hij zou kunnen leveren in de maatschappij. Dat heeft me doen reflecteren -en dat zou ik eigenlijk een beetje als advies willen doorgeven- op mijn eigen jeugd van vroeger. Toen ik heel klein was heb ik zelf pedofiele contacten meegemaakt en ik heb dat heel fijn gevonden, totdat we van kerkelijke overheid op de vingers getikt werden. Men zei: Het is niet mooi wat je daar doet, dat mag niet. En geleidelijk aan ben je daarin gaan geloven en was je vergeten hoe fijn het was toen je dat zelf als klein kind ervaren en beleefd had.

ALJE KLAMER

Dus je kunt begrijpen dat mensen nu fel reageren van: Wat is hier toch aan de hand en wat doen ze nou toch weer via dat IKON.

PIET BLOK

Ja, in de werkgroep Pedofilie maak je inderdaad ook wel vaak felle reacties mee en ik kan het me ontzettend goed voorstellen. Ik zit zelf in die werkgroep en de reden dat ik in die werkgroep ben gestapt is dat ik gewoon zelf ook dit soort contacten wilde en op een bepaald moment ook ben gaan zoeken. Maar ik weet nog heel goed, in de periode dat ik daar nog ontzettend mee bezig was en absoluut niet wist wat ik daarmee moest doen, dat ik ook eigenlijk op dezelfde manier hierop reageerde. Dat ik het mezelf kwalijk nam dat ik dit soort verlangens had. Wat dat betreft kan ik het me erg goed voorstellen dat mensen er negatief op reageren.

CARL HUIZINGA

Ik denk dat mensen terecht bezwaar maken tegen kindermishandeling en het merkwaardige is dat ze pedofilie daar eigenlijk ook onder rekenen, zonder daar voldoende van op de hoogte te zijn. Ik denk dat het erg belangrijk is dat er mensen zijn die opkomen voor de rechten van het kind. Maar dat zou ook kunnen betekenen dat je tekent dat het kind zijn eigen relaties zou kunnen kiezen. En dat is iets waar een heleboel ouders misschien niet zo gelukkig mee zijn.

MEVROUW BUURSMA

Ik ben bij het kleuteronderwijs geweest. Ik heb meegemaakt van bepaalde jongetjes die gewoon uitdaagden op een echt sexuele manier al. Het ligt hem ook aan de kinderen, als jongetjes ten opzichte van een vrouw. Ik bedoel: De kinderen geven ook aanleiding hiertoe. Ik zoek de schuld zeker niet alleen bij de vol-assenen.

HEER DE JONG

Ik ben zelf homofiel. Je hebt dan vaak dit soort gesprekken met kennissen en vrienden, want vaak blijkt dat mensen die getrouwd zijn en kinderen hebben op een gegeven moment toch moeten scheiden omdat ze later ineens denken: Jezus, die jongens spreken me toch meer aan en dan ineens vrouw en kinderen in de steek laten, omdat hun dat aantrekkelijker lijkt. Ik wilde hier gewoon de vraag aan verbinden of er niet toch het gevaar bestaat dat in beginsel een pedofiele relatie wel degelijk invloed heeft op de puberteit van een jongen.

ALJE KLAMER

Dat zijn twee vragen. De eerste vraag van mevrouw Buursma uit Leeuwarden die zegt: Het kind zelf neemt ook initiatief. Ik denk dat dat nogal wat verwarring wekt, omdat juist bij pedofilie gedacht wordt: Ouderen maken zich meester van de situatie met kinderen, het kind is kwetsbaar, kan zich niet verweren.

CARL HUIZINGA

Ik denk dat er een tijd geweest is dat ouderen dachten dat kinderen helemaal geen seksualiteit hadden en daarin werden ze dan gesteund door wetenschapsmensen. Op een gegeven moment werd ontdekt dat dat toch niet helemaal klopte, want iedereen weet wel van vroeger: Kinderen hebben wel sex met elkaar in de vorm van spelletjes, zoals we dat als volwassenen noemen. Ik denk dat de volgende stap is dat je gewoon onder ogen moet zien dat niet alleen dat mogelijk is -want zo is pedofilie straks omschreven: volwassenen vallen op kinderen- maar dat het ook voorkomt dat kinderen kennelijk op volwassenen vallen en ook zeker wel initiatief van de kant van de kinderen.

STEVEN DE BATSELIER

Ik zou even wat Carl daar zegt nog willen aanvullen in die zin, dat het geloof ik inderdaad een herontdekking is van het feit dat het kind zelf een affectief-erotisch geladen wezen is. Dat het kind zelf, zolang het niet op de vingers getikt wordt en zolang iets niet als fout wordt voorgesteld van buitenaf, dat het tot zijn volledige ontplooiing behoort, dat daar van meet af aan ook het sexuele beleven mee in betrokken is. En ik vrees dat het juist de tik op de vingers is die de meeste schade aanricht.

ALJE KLAMER

Dus je wilt beweren dat wij eigenlijk de kinderen belemmeren met onze bezorgdheid?

STEVEN DE BATSELIER

Ja, uitdrukkelijk, want die problemen vinden wij dan onder de vorm van vooroordelen bij de volwassenen terug.

ALJE KLAMER

Want die mijnheer De Jong zegt: Ik vind het toch wel wat gevaarlijk die benadering van kinderen, vooral in hun puberteit. Daar klinkt al weer de oude bezorgdheid in door waar we in onze wet ook mee te maken hebben, 248 bis destijds, weet je wel, je moet kinderen in hun puberteit beschermen tegen contacten met meerderjarigen. Wat vind jij daarvan Frans, wat hij zegt van: Ik ben zelf homofiel, maar ik vind er toch altijd grote bezwaren in zitten dat kinderen in hun puberteit worden benaderd.

FRANS BREUSERS

Ik denk dat de bezorgdheid die mensen daarover hebben in twee richtingen gaat. Aan de ene kant is men namelijk vaak erg bang als dit contacten zijn met een oudere partner van hetzelfde geslacht dat de jongere zich in dat geval homoseksueel zal ontwikkelen. De andere kant is dat er ook als dat niet zo is- dat men denkt dat er geestelijke schade wordt aangericht, dat volwassenen later gewoon toch ongelukkig zullen zijn door deze jeugdervaring. Ik denk dat wat het eerste aangaat, als we kijken naar de levensgeschiedenissen van een aantal mensen die ik via de hulpverlening ken, dat dat absoluut niet waar is. Het ligt ook in de lijn van wat die jongen aan het begin van dit programma zegt. Het is ook uit onderzoeken gebleken: Tolsma, een professor uit Groningen die op een gegeven moment er vrij sterk van overtuigd was dat homoseksualiteit veroorzaakt werd door vroege verleiding in de jeugd, op een gegeven moment een omslag heeft gemaakt in zijn denken doordat hij dat is gaan onderzoeken. En uit zijn onderzoek kwam naar voren dat het aantal mensen dat homoseksueel was bij de groep die dus als kind contacten had gehad, niet groter was dan in de samenleving voorkomt. En wat die tweede kant aangaat, die negatieve ontwikkeling. Ik denk dat een belangrijk ding is een onderzoek wat bijv. prof. Bernard gedaan heeft onder slachtoffers van zedendelicten,

zoals dat dan heet, dan blijkt dat kinderen die deze contacten gehad hebben zich later gewoon harmonisch kunnen ontwikkelen, net als een ander. Of niet harmonisch, maar dat heeft dan niet te maken met het contact zelf. Het blijkt dat die groep mensen niet wezenlijk afwijkt als je ze gaat testen -er is een gestandaardiseerde test voor, die is geijkt op de Nederlandse bevolking- van het gemiddelde van de Nederlandse bevolking en op twee factoren zelfs iets hoger scoort. Zelfkennis is een zaak die gewoon wat sterker ligt, bijv.

ALJE KLAMER

Dat kwam ook heel duidelijk naar voren in dat verhaal van die jongen die zich gewoon verder ontwikkelt. Die een relatie met een pedofiel gehad heeft en die nu zegt: Ik ga een meisje zoeken en ik heb een goede herinnering eraan. Ik dacht dat dat er ook een illustratie van was.

HENK VAN ROSSUM

Dat dit hier in de openbaarheid gebracht wordt, vind ik toch wel erg fantastisch. Ik ben erg blij met zo'n uitzending. Ik ben zelf pedofiel. Ik heb wel een paar leuke ervaringen gehad, maar ook hele nare. Het is namelijk gebeurd, toen had ik contact met een jongen van zeventien en dat is ergens ter sprake gekomen en toen ben ik tot negen maanden gevangenis veroordeeld. Want als je zoëven die mevrouw hoorde van: Die moeten gecastreerd worden, dat is toch flauwekul. Het lijkt mij dat je je kinderen moet opvoeden met die gedachte, ze moeten erover kunnen praten als ze zo'n ervaring zouden hebben. En wat de consequenties betreft? Het is niet zo leuk als je zo bent.

ALJE KLAMER

Dat is duidelijk en ik geloof dat we daar nu direct op in moeten gaan. Wij kunnen hier wel makkelijk praten in zo'n studio en ik kan mij voorstellen dat de mensen die luisteren aan de ene kant geweldig blij zijn dat er over gepraat wordt, terwijl anderen razend zijn. Maar we spreken over anderen en ik ben persoonlijk erg blij met deze reactie omdat we nu duidelijk te maken krijgen met iemand die daar aan de ene kant zo mee te maken heeft dat-ie zegt: Het is niet leuk. Je hebt ervoor in de gevangenis gezeten omdat je -en ander liefhebt notabene. En daarom zou ik op dit moment eigenlijk wel eens willen weten van Piet Blok, je hebt zelf al gezegd: Ik kan er helemaal inkomen, ik ken deze gevoelens. Als je hier nou naar luistert.

PIET BLOK

Dan hoor ik een ontzettend bekend geluid. Niet alleen dat ik dit van veel anderen heb gehoord, ik herken het bij mezelf ook. Dat de heer Van Rossum zo blij is met deze uitzending, dat komt omdat er een stuk herkenning inzit. Je hoort een aantal verhalen van mensen die het zelf hebben meegemaakt en ik weet gewoon uit mijn eigen situatie nog goed wat een belangrijk moment het voor me zelf was toen ik op een bepaald moment andere mensen leerde kennen die deze zelfde gevoelens hadden. Dat je erover kon praten, dat je die herkenning vond. En ik zie het ook in de werkgroep, dat voor veel mensen die daar meestal naar aanleiding van grote moeilijkheden aansluiting zoeken, dat je ze werkelijk helemaal ziet opklaren als ze eindelijk de gelegenheid krijgen om zich een klein beetje te ontplooiën en om iets aan hun eigen situatie te gaan doen. En dan blijkt achteraf dat dat moment dat ze voor het eerst in contact kwamen met anderen die dezelfde gevoelens hadden, dat het gewoon ervaren wordt als een mijlpaal in je leven.

ALJE KLAMER

Je kunt natuurlijk een uitzending nooit helemaal regelen en organiseren, maar ik hoop dat we in deze uitzending ook kunnen laten merken dat we het over mensen hebben die maar al te weinig gelegenheid hebben gehad om hun verhaal kwijt te raken. Heel even was er ook een grote aarzeling bij jullie tegen deze uitzending.

PIET BLOK

Ja, die aarzeling was er wel, omdat je je natuurlijk afvraagt: Wat is het effect van zo'n uitzending?

MEVROUW DE WIT

Mijn eerste vraag is, waarom er geen pedofiele volwassen vrouwen in de uitzending waren die vertelden van een relatie met een jongetje of een meisje, of omgekeerd van een meisje dat vertelde van haar relatie met een volwassen man of vrouw. De tweede vraag is, dat ik wel eens van die pedagoog zou willen horen wat hij er van denkt dat al die volwassenen zeggen: Ja, dat kind is er nog niet aan toe. Dat weten al die volwassen mensen allemaal zo goed over een kind. Maar wat ik uit dat verhaal van dat jongetje hoorde, was hij er gewoon wel degelijk aan toe en besloot hij op vrij zelfstandige wijze of hij het wel of niet deed. Dan wou ik vragen aan mensen die zelf pedofiel zijn, of ze het niet een klap in hun gezicht vinden dat een kind op een gegeven moment zegt: Ik schei er nu mee uit, want ik ben nu te groot. Dat lijkt me nogal hard.

ALJE KLAMER

Er is een heel duidelijke vraag gesteld: Waarom geen pedofiele vrouw in deze uitzending? Ik dacht: Nou gaat mevrouw ook nog zeggen: Waarom geen vrouw in het panel, want dat kan ze ook nog zeggen, want we zijn hier wel weer erg als mannen bezig. En waarom wordt er niet gesproken over meisjes die met volwassen vrouw of man een relatie hebben?

FRANS BREUSERS

Ik wil daar wel iets over zeggen. Wij kennen in feite wel vrouwen die deze relaties hebben en ook wel mannen die relaties met meisjes hebben, maar het is gewoon erg moeilijk om mensen aan de praat te krijgen die hun verhaal willen vertellen. Het blijkt dus, als ik kijk naar de mensen die zich tot de NVSH wenden bijv. dat het bijna altijd mannen zijn die in jongens geïnteresseerd zijn.

ALJE KLAMER

Het waren in het begin, toen we over homosexualiteit spraken ook steeds allemaal mannen. Ik heb daar geen verklaring voor, misschien jij Steven?

STEVEN DE BATSELIER

Wel, ik denk dat dat allemaal ook te maken heeft met het feit dat in deze mannenmaatschappij de vrouw en haar eigen zijnswijze niet te zeer ernstig genomen werd. Vrouwen leven in een veel direkter erotisch contact met het kind enz. en dat vindt men ergens vanzelfsprekend, begrijp je. En van daaruit geloof ik wel dat men geleidelijk aan, net als bij de homosexualiteit zal ontdekken dat er ook heel wat pedofiele vrouwen zijn en ook heel wat meisjes die contact hetzij met een vrouw, hetzij met een man hebben en maar dat contact ook inderdaad verlangen.

ALJE KLAMER

Ja, een vrouw mag een kind knuffelen. Een man mag wel een kind slaan. Nou, dat ging recht op de man af naar de pedagoog: Wat praten die volwassenen toch allemaal over kinderen en volwassenen weten allemaal wat er in de kinderwereld omgaat.

FRANS BREUSER

Je hoort dat vaak: Het kind is er nog niet aan toe. En daarvan kun je twee dingen zeggen. In de eerste plaats: Hoe kan het kind er ooit aan toe komen, als het wanneer het ermee bezig wil gaan, voortdurend afgeleid wordt door ouders. Want een heleboel sexuele opvoeding bestaat toch in feite uit het onmogelijk maken van sex. En in de tweede plaats begrijp ik die uitlating niet, want als je goed kijkt dan zie je dat kinderen er wel mee bezig zijn. Dus je kunt helemaal niet zeggen dat ze er niet aan toe zijn.

ALJE KLAMER

Hoe zie je dat, hoe weet je dat?

FRANS BREUSERS

Dat zie je uit het gedrag van kinderen. Uit observaties bij heel jonge kinderen, maar ook uit het spel van wat oudere kinderen en ik heb het ook in gesprekken met kinderen wel gemerkt. Als ik er even een ander punt aan vast mag knopen, want ik dacht dat het verband hield

met iets anders, namelijk: Het kind is er nog niet aan toe. Er is een tentoonstelling geweest over moderne kunst, die geloof ik onder de titel ging "Dat kan mijn dochter van vijf jaar ook". En daar bedoelde de vader die dat zei niet mee: Wat een expressief vermogen heeft die schilder, maar hij bedoelde alleen maar dat het een infantiele knoeier was. En tegelijkertijd zei hij daarmee iets over zijn dochter. Ik geloof dat in een heleboel opzichten kinderen geminacht worden in de zin van "kinderspel", "dat stelt nog niks voor", "de grote liefde moet nog komen", "het is maar kalverliefde". Grievende dingen die het kind, omdat het de zwakste is in onze samenleving, over zich heen moet laten gaan.

STEVEN DE BATSELIER

Om bij Carl aan te sluiten, kinderen worden door volwassenen niet ernstig genomen. Daar ben ik stellig van overtuigd. We zien dan ook heel duidelijk, dat het negatieve, het zgn. schadelijke van het pedofiele gedrag eigenlijk voortspuit uit de reactie van de volwassenen op het kind, dat het kind zich gaat afvragen: Hé, wat loopt er fout met mij. En dan vooral de reactie van het gerecht op de pedofiel zelf. De schadelijkheid ligt dus niet in de pedofilie als zodanig, maar wel in de reactie op die relatie.

PIET BLOK

De reactie van die mevrouw: Is het niet een klap in je gezicht als je weer afscheid moet nemen van die kinderen? Ik moet er van zeggen vanuit mijn eigen situatie dat ik dat eigenlijk niet ken. En dan verbaast het me enorm, omdat ik vroeger altijd heb gedacht: Je valt op kleine kinderen, dus als die kinderen ouder worden, dan is het afgelopen. Dan blijkt ineens dat het helemaal niet zo is, maar dat het gewoon doorgaat zo'n relatie.

HULPVERLENINGSINSTANTIES:

NVSH, Postbus 64, Den Haag, t.a.v. werkgroep Pedofilie
NVSH, Blauburgwal 79, Amsterdam
NVSH, Derde Hambaken 63, Den Bosch
NVSH, Postbus 223, Eindhoven
NVSH, Groot Hertoginnelaan 203, Den Haag
NVSH, Postbus 136, Leiden
NVSH, Postbus 147, Nijmegen
NVSH, Postbus 1202, Roosendaal
NVSH, Koningin Emmaplein 1, Rotterdam
NVSH, Witte Vrouwensingel 100, Utrecht

Radiopastoraat, ds. Alje Klamer, Oranjelaan 8, Hilversum, telefoon:
02150 - 15555

LITERATUUR:

Sex met kinderen, dr. F. Bernard e.a., Den Haag 1972, uitgeverij NVSH

Pedofielen, in contact of conflict met de samenleving, Loes Rouweler-Wuts, Deventer 1976, Van Loghum Slaterus, in de serie: Hulplijnen.

Over pedofielen en "kinderlokkers", dr. E. Brongersma, overdruk uit Intermediair van een viertal artikelen, mei-juni 1975 (uitverkocht)